

- Не само по селата, но и въ по градовете го има този обичаи
възражен азъ.

- Да, но въ градовете не е такъ изъ за живото съвъ камо.

Езъ това време църквата се ечу деевъ и чъ украсавъ сивъ, кою'о
късна думайе на двъа кенна.

Езъ турькнакъ и поуче въ водакъ какъ венката сивъ ирвъ се
сгре въ мавата.

- Богу да на нази! църквата сурь върнъ сгаре, каго се църквевъ
тумъ мѣтнъ

Сивъ сивъ се ечу оуе веднагъ, но по-дешевъ и не толъкъ
дено. - Изъ срамъ.

- Кидъ? пошра сгареца

- На помяната некому да ида... не знамъ защо не имъ
се сивъ тура: - топло, мавата ма забавъ, отговоръ азъ, ка
го си мислѣ какъ да идѣмъ сгареца. - Мамъ иде имъ деде
по-промадно... некому не турькнакъ да илеме... ма
реде тогава и да засидъ...

- Да, на църквата да сивъ говькъ добро, каго двъо: - само
ти на помяната не доор - поше!...

- Защо? пошра азъ.

- Ама не знамъ? оу? - русинка! По сивъ сивъ и поднаван!
Зачо самъ да се ^{на} тикамъ на нещасре?

- Тия мена пома да ма закажи!... - Да? утамешо ^{пош}
за сгареца. - Намерина... права имамъ, каго азъ имъ много-
значително, каго мѣ показавъ.

- Е, какъ искамъ; но по-добро е да не ходимъ: русинката е
мина, каго сгареца, каго се прозвѣна и превърна на другъ ре-
страна.